

PARLEM DE CUINA

Parlem de cuiners i els seus llibres.

Jules Gouffé (1807-1877)

Els darrers tres articles d'aquest any els dedicaré a parlar de llibres de cuina. Se que amb aquestes línies no us podré transmetre tot el que es sent amb un bon llibre a les mans, però si puc despertar en algú les ganes de llegir un llibre de cuina, ja hem dono per satisfet. El llibre que veurem aquesta setmana el vaig aconseguir gràcies a n'en Geroni que regenta la tenda d'antiguitats Antoni de sa Coma. Es tracta del llibre *Le Livre de cuisine*, editat en francès l'any 1870 i escrit per Jules Gouffé cuiner del «Jockey Club» de París. Durant els transcurs del segle XIX es comencen a publicar els primers grans receptaris. Un dels més importants és el de Jules Gouffé (1807-1877). El seu pare era pastisser i Jules va començar de ben jove a treballar dins el món de la gastronomia. Jules va ésser deixeble de Antonin Carême, de qui va heretar el seu estil pompós i a l'hora minucios com un científic. També destaca aquest llibre per seu caire pedagògic ja que dedica gran part de l'obra a explicacions sobre estris de cuina, tècniques d'elaboració i manipulació d'aliments, confecció de menús o decoracions amb torcabques, per posar alguns exemples. De 1840 al 1855 Jules va dirigir el seu propi restaurant, després va ésser cuiner de Napoleó III, net de Napoleó I; i l'any 1867 va entrar a treballar en el cèlebre «Jockey Club», de París, on 3 anys després va escriure el llibre que avui us present. El llibre va ésser traduït en multitud d'idiomes, entre ells el castellà i es va convertir en la Bíblia de l'alta cuina durant el segle passat, erigint-se com a tot un clàssic del segle XIX. Més tard, Jules, va publicar 2 obres més; una de pastisseria i l'altra sobre confitures; i poc abans de morir publicà el seu quart i darrer llibre, un recull de receptes sobre sopes i aguiats. Podríem classificar la cuina de Jules Gouffé com una cuina molt, o fins

hi tot excessivament decorada. I és precisament aquest gust per la ornamentació, que fan que els seus plats, s'hagin separat de la cuina actual. No obstant, com a referència a una cuina cerimonial o solemne, és un llibre més que recomanable. Aquesta setmana del llibre n'extrec dues receptes a base d'ous, una bàsica com son el ous passats per aigua i una altre més elaborada, com som els ous amb llet a la taronja. Dos exemples de la varietat de receptes del llibre. Les transcribo tal i com estan publicades, en Francès, però segur que no tindreu gaire problemes per a elaborar-les.

«Oeufs a la coque (Chapitre XV, p 269)

Soit 6 oeufs à la coque: mettes dans une casserole d'une contenance de 2 litres, 1 litre et demi d'eau; Faites bouillir, et, au premier bouillon, mettes 6 oeufs frais du jour dans l'eau; Couvrez la casserole de son couvercle; 1 seule minute sur le feu suffit; retirez la casserole, et, au bout de 5 minutes, servez. On peut garder les oeufs dans l'eau pendant 1 heure, en ayant soin de les retirer du feu sans qu'ils cuisent davantage; Égouttez-les, et servez dans une serviette. »

«Oeufs au lait a l'orange (Chapitre XVII, P 283)

Cassez, dans une terrine, 4 oeufs auxquels vos ajouterez 150 grammes de sucre en poudre, 6 décilitres de lait, 1 demi prise de sel et la râpure d'un zeste d'orange; Battez le tout ensemble avec une fourchette comme pour l'omelette; lorsque le mélange est bien fait, passez à travers la passoire dite chinois; Versez-le dans un plat de terre de pipe de 15 centimètres sur 5 de profondeur. Faites bouillir 15 décilitres d'eau dans une casserole d'une contenance de 2 litres, et lorsque l'eau bout, placez sur la casserole le plat lequel vous avez mis les oeufs, puis couvrez du

couvercle de tôle sur lequel vous aurez placé une couche de feu de 1 centimètre. Laissez prendre 20 minutes; si, au bout de ce temps, les oeufs n'étaient pas suffisamment pris, laissez-les quelques minutes de plus sur le feu jusqu'à ce qu'ils soient bien fermes; retirez-les du feu et laissez-les refroidir; lorsque'ils sont froids, faites rougir une petite pelle; saupoudrez les oeufs de sucre en poudre et glacez-les avec la pelle rouge en la promenant très légèrement sur la surface, de manière que le sucre soit fondu et forme caramel.»

Nota: les fotografies que acompanyen aquest i els propers articles no tenen la qualitat desitjada ja que davant l'impossibilitat d'escanejar el llibre, aquestes són fetes amb la màquina de fotos, minvant el resultat final. Però si algú vol mirar el llibre "d'aprop" amb molt de gust quedam per a fer una xerrada gastronòmica. Bona setmana i ens trobam aquí mateix dissabte que ve amb més receptes. Més cuina i gastronomia a www.cuinant.com

Juan A. Fernández

ESPAI PER A LA REFLEXIÓ

Delinqüents comuns, pistolers i successos desgraciats

Acabar la vida als 71 anys de dos tirs, un en el front i l'altre al pit, perquè uns delinqüents comuns en nom d'una associació de malfactors i assassins, que l'únic projecte que tenen, i evident, és repartir mort, patiment i misèria, és trist, i absurd.

Ignacio Uria Mendizabal formarà part de la macabra llista d'ETA pel 2008, i s'haurà constituït amb la quarta víctima, malgrat jo sent que víctimes ho som tots els ciutadans de l'estat espanyol, per la barbàrie que aquests desalmats son capaç de cometre.

A més de trist, és absurd, un altre de tants dels absurds que hem de suportar i viure diàriament.

Condemnar-ho em sembla poc. Dona i cinc fills que s'hauran d'enfrontar a l'assassinat del seu espòs i pare, forma part de la ignomínia execrable de la seva manera d'actuar.

Aquests fastigosos, ignorants i covards és mereixen la condemna i el menyspreu. Qui és capaç d'emprar la violència pel que sigui no té justificació en absolut, es miri com es miri. Qui és violent no té cap argument, per això empra un mètode primari d'un cervell no evolucionat que és incapaç de trobar altres sistemes no cruentos per intentar exposar els seus projectes, si és que realment aquesta mala gent en té algun. Tan sols saben expandir un missatge de por i de terror; i en ell es creuen que es basa la seva supremacia, i van totalment equivocats. Són d'una mala i podrida nissaga i una espècie verinosa en vies d'extinció.

Els executen l'assassinat i se'ls arriba a detenir, jutjar i empresonar; respectant la seva vida, quan ells han fet tot el contrari. Tal volta aquesta sigui la grandesa de l'estat de dret.

Deixaré d'escriure sobre aquesta mort absurda i incongruent; donant el meu sincer condol a la seva família i

amics i amigues; que malgrat possiblement no els arribarà, i dubt que si els arribas els hi podria alleugerir el dolor; així i tot, necessit i vull fer el gest.

I esper que els actes de repulsa, condemna i els minuts de silenci, es clavin a l'ànima d'aquests malparits, que únicament coneixen el llenguatge de les pistoles; llenguatge molt, massa estès, que no fa cap favor al procés evolutiu de l'ésser humà cap a ser una persona més equilibrada, centrada, sabia i completa.

A més vull afegir una altra cosa, tots els polítics que per acció u omissió, han actuat de manera que ETA pugui continuar existint i matant; no seran els executors dels assassinats, però en són còmplices i mereixen asseure's als banquets dels acusats i pagar pel seu delictes. I qui ha emprat el terrorisme com a carta política, per treure el seu rèdit és mereixeria que presentés la dimissió immediata en primer lloc per la manca de respecte a totes les víctimes d'ETA i a les seves famílies i en segon per oportunista. Malgrat sé que no ho arribaré a veure.

En aquest article, també hi afegiré una altra tragèdia, la que han viscut els veïnats d'uns pisos de protecció oficial de Gavà (Catalunya) quan dia 3 de desembre, els hi van esclatar unes bombones de butà que va provocar un incendi on hi ha més de 26 persones molts creus, algunes d'elles amb més del 90 per cent del cos cremat. Quan escoltava el succés per les telenotícies se m'ha posat la pell de gallina al imaginar el patiment, dolor i por que han hagut de viure; i el dolor de les seves famílies i amics. I al mateix temps pensar amb totes aquestes persones greument ferides, de les que possiblement moltes d'elles, quan es publiqui aquest article, hauran mort. Ara mateix ja són 4 les persones mortes.

També m'ha indignat veure un polític, quan en aquell moment es parlava de víctimes i dolor, intentar aprofitar el moment (de manera totalment inoportuna) per acusar al

govern actual de Catalunya, ja que ells (Ci U) ja havien avisat del perill que tenien aquells edificis. El més curiós és que aquells edificis tenen més de dotze anys i sinó vaig mal de comptes governava C i U. Llavors s'hauria de veure com es feren els edificis i de quina qualitat es feren com perquè en dotze anys pugui passar una desgràcia com aquesta. Tot el que dic ho faig presumptament, ja que tampoc vull fer cap tipus de demagògia, ni judici i vull esperar la versió dels pèrits. La veritat és que aquestes manifestacions del Sr. Pujol, intentant treure el suc polític d'aquest desgraciat succés, m'ha fet ràbia i indignació. No era, ni el lloc ni el moment.

Com també ens hem d'alegrar d'alguna bona notícia, vull fer referència a l'acord signat per 109 països, inclús el Govern d'Espanya, respecte a les bombes de ramell que tant de mal han fet. L'acord de destruir les que tinguin i no tornar-les emprar, és per alegrar-se. El caire trist, que ni USA, ni Rússia i tampoc Xina, no han signat l'acord en relació a les mines antipersones, de les que una bona part del planeta n'està farcit. Això és una autèntica pena, pensar que aquesta negativa ve dictada per uns interessos econòmics basats sobre la mort de persones innocents i que han produït cents de mils de morts, casos d'amputació de cames i braços a infants i a persones que treballaven la terra i es trobaren amb un d'aquests artefactes del dimoni. El que hauria de fer la Comunitat Internacional, al manco els països que volen arribar a aquests tipus de desarmament, és pressionar als països esmentats, perquè si avinguessin. L'esperança no s'ha de perdre mai. Fins la propera.

Josep Bonnin

